

DVADSIATA PRVÁ NEDEĽA CEZ ROK B

Toto je v poradí štvrtá nedeľa, kedy čítame a zamýšľame sa nad evanjeliom šiestej kapitoly apoštola Jána. Je to posledná časť jeho reči, ktorú povedal nasýtenému zástupu po rozmnožení chlebov a rýb pri Tabghe. Všimnime si, že sú to presne tí istí ľudia, ktorí sa nasýtili z rozmnožených chlebov a povedali: „Tvrdá je to reč! Ktože ju môže počúvať?“ Včera nepovedali tvrdý je to chlieb, tvrdé sú to ryby. Chlieb a ryby im chutili. Ako vieme, boli nadšení, veď ho chceli urobiť kráľom. Boli by ho aj na rukách nosili, keby im bez práce stále ponúkal chlieb a ryby. A tu zrazu toto neslýchané – jest' jeho telo a piť jeho krv. Kto to kedy videl? Čo zošalel? „Tvrdá je to reč,“ tak si hovorili a pomaly postupne odchádzali sklamaní. Ako vieme, Ježiša dovtedy nasledovalo 72 učeníkov, z ktorých po tejto reči odišlo 60, ostali z nich len dvanásti. Aj týmto dal Ježiš možnosť odísť, ak sa im jeho reč nepáči. Všimnime si posledné vety dnešnej state evanjelia, ako odpovedal Peter. Ježiš povedal Dvanástim: „*Aj vy chcete odísť?*“ Odpovedal mu Šimon Peter: „*Pane, a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života*“ (Jn 6, 67-68). Ale dajme si otázku: „Rozumel tomu?“ Určite nie. Kedy sa mu otvorili oči a tiež aj ostatným apoštolom, tak to bolo pri Poslednej večeri, keď Ježiš pred ich očami prepodstatnil chlieb a víno na svoje Telo a Krv.

Dajme si otázku, ako sa asi cítil Pán Ježiš, keď od neho odchádzali sklamané zástupy aj jeho učeníci? Pomôžem si príbehom, ktorý som sám prežil. V susednej farnosti ťažko ochorel starý kňaz na rakovinu pľúc. Otec biskup ma požiadal, aby som dočasne spravoval aj túto farnosť. Samozrejme, bol som vtedy mladý a ľudia si ma rýchlo obľúbili. Čo ma veľmi zarazilo, bola reakcia farníkov, ktorí nahlas kričali: „Vyhodiť ho z fary, nech tu nezavadzia.“ Ako sa asi cítil tento kňaz, ktorý celý život zasvätil kňazstvu? Deväť mesiacov som ho zastupoval a keď mi jedno ráno zavolali, aby som rýchlo prišiel, tak som ho našiel ležať do kľbka skrčeného na podlahe vedľa posteľe. Vtedy mi vypadli slzy s myšlienkou: „Keď si mladý, volajú ti hosana a keď zostarneš, volajú ukrižuj!“

Môžeme v tomto odchode učeníkov a zástupov od Ježiša vidieť jeho tragédiu? Vôbec nie, lebo u Boha nejestvuje žiadna tragédia. Ježiš sa sám opýtal dvanástich, či ho chcú opustiť. To znamená: „Prosím, ja vás nasilu nedržím.“ Vy sami sa rozhodnite, či zostanete so mnou, alebo odídete. Z toho vidíme, že Ježiš si vysoko váži a uznáva hodnotu osobného rozhodnutia, a preto nemôže vidieť tragédiu v tom, keď sa niekto rozhodne od neho odísť. Tá tragédia nie je v Ježišovi, ale v tom, kto od neho odišiel.

A táto tragédia sa dnes opakuje aj u nás. Ako sme sa veľmi tešili po páde totality, že môžeme už slobodne chodiť do kostola, že slobodne si môžu rodičia prihlasovať deti na náboženstvo, že sa nám do rúk dostala náboženská literatúra, po ktorej sme tak veľmi bažili. Kostoly sa naplňali, ale po určitom čase sa aj pomaly vyprázdňovali. A k tomu ešte pomohla pandémia covidu, keď na dva roky boli na Slovensku kostoly zatvorené. Dnes, ako vidíme, viera nie je uctená, ale naopak, vidíme veľkú ľahostajnosť. Má nás to viesť k zúfalstvu? Nie. Predposlednú nedeľu som bol na odpustovom obede, kde sme sa zišli takmer všetci kňazi z dekanátu. Pravdaže, spolubratia sa rozprávali o rôznych problémoch vo svojich farnostiach, ale nadovšetko o ľahostajnosti svojich farníkov. Na to jeden spolubrat povedal: „Ale, bratia, Cirkev nezanikne, veď je to nie ustanovizeň ľudská, ale božská, tak čo sa máme strachovať?“ A mal pravdu.

Milí priatelia, snažme sa žiť tak, aby sme aj v týchto podmienkach ustavične žili a prehlbovali v sebe a vo svojich rodinách živú vieru a lásku k Ježišovi podľa slov apoštola Petra: „Pane, ku komu pôjdeme? Ty máš slová večného života.“

Pripravil vdp. Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.